МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

ISSN 3083-6557 print

НАУКОВІ ПРАЦІ МАУП

Проблеми модернізації України

Випуск 1 (48), 2025

Київ
2025

УДК 330-339; 321.7; 159.9
М58

Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 4 від 28.05.2025)

Редакційна колегія:
С. В. Храпатий (голова), д-р фіз.-мат. наук, проф.
І. А. Семенець-Орлова, д-р наук з держ. упр., проф.
Я. М. Раєвська, д-р психол. наук, проф.
С. О. Лисенко, д-р юрид. наук, проф.
А. І. Федосов, д-р мед. наук, проф.
М. І. Зубрицький, д-р. юрид. наук
О. М. Гордієнко, канд. техн. наук
В. І. Меджебель (*Чуєнко*), канд. юрид. наук
Л. М. Крива, канд. істор. наук
І. М. Капеліста (виконавчий редактор), канд. наук з держ. упр.
Є. Я. Черняк

Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.

Міжрегіональна Академія управління персоналом.
М58 Наукові праці МАУП. Проблеми модернізації України / редкол.: С. В. Храпатий (голова) [та ін.]. Вип. 1 (48). Київ: Міжрегіональна Академія управління персоналом, 2025. 686 с. Бібліогр. в кінці ст.

У збірнику висвітлено матеріали X Міжнародної науково-практичної конференції "Розбудова інноваційних економіки, менеджменту та освіти в умовах нової соціальної реальності" (Київ, Міжрегіональна Академія управління персоналом, 20–22 травня 2025 р.).

Наведено тези доповідей учасників науково-практичної конференції МАУП з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

Видається з 2001 року.
Періодичність: 1 раз на квартал.
Засновник: *ПрАТ "ВНЗ "Міжрегіональна Академія управління персоналом".*
УДК 330-339; 321.7; 159.9

© Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), 2025

В. О. Чехович
Проблеми формування інвестиційної стратегії аграрних підприємств 158

О. В. Сірий
Розвиток взаємодії інститутів держави і суспільства в системі управління..... 161

Г. О. Кузьменко, Ю. В. Гринь
Сучасні моделі управління конфліктами в публічних органах 163

Р. П. Прохорук, М. І. Коваль
Динамічне ціноутворення як нова парадигма ринкової поведінки в умовах цифрової трансформації економіки 165

Р. М. Якуба
Модернізація медичної та фармацевтичної освіти: виклики, тенденції, перспективи 168

О. Р. Нечипорук
Цифровізація в управлінських процесах під час війни 169

А. А. Телендій, В. В. Солодущенко
Вплив медичної реформи на стратегічне управління медичними закладами в Україні 171

А. А. Телендій
Аналіз ефективності стратегічного управління у медичних закладах різного рівня 173

А. А. Телендій, Н. М. Данилюк
Зарубіжний досвід стратегічного управління медичними установами: можливості адаптації в Україні 175

А. А. Телендій, А. О. Волкова
Роль та особливості екстреної медичної допомоги в системі публічного управління охороною здоров'я 177

А. А. Телендій, К. О. Богданова
Сучасний стан закладів охорони здоров'я в умовах реалізації медичної реформи 178

Г. О. Кузьменко, А. А. Телендій
Стратегічні та організаційні орієнтири вдосконалення системи управління екстреною медичною допомогою 180

В. В. Здольник
Активізація інноваційної діяльності промислових підприємств 182

Г. О. Кузьменко, І. В. Назаренко
Підвищення доступності та якості медичних послуг в умовах децентралізації 184

Г. О. Кузьменко, О. І. Гуз
Впровадження ефективного управління у сфері медичної допомоги на рівні громад 185

А. А. ТЕЛЕНДІЙ
канд. наук з держ. упр., доцент кафедри публічного адміністрування
Навчально-наукового інституту управління, економіки та бізнесу МАУП

А. О. ВОЛКОВА
здобувачка першого (бакалаврського) рівня освіти
Навчально-наукового інституту управління, економіки та бізнесу МАУП

РОЛЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЕКСТРЕНОЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ В СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ОХОРОНОЮ ЗДОРОВ'Я

У межах публічного управління екстрена допомога виконує функцію першого реагування, і саме на цій ланці найбільш відчутними стають системні переваги або недоліки управлінських рішень, фінансових моделей, кадрової політики та інституційної спроможності. Її ефективність напряму залежить від злагодженості між рівнями влади, регіональних і центральних органів виконавчої влади, місцевого самоврядування, служб безпеки, транспорту, зв'язку та медичних закладів різної спеціалізації.

В умовах сучасних викликів — війни, масштабної внутрішньої міграції, деструкції інфраструктури — екстрена допомога стає ключовим елементом кризової стійкості системи охорони здоров'я, що потребує не лише технічного забезпечення, а й гнучкого, проактивного публічного управління.

В умовах сучасних викликів — пандемій, воєнного стану, техногенних катастроф, масштабних аварій та стихійних лих — роль екстреної медичної допомоги набула не лише оперативного, а й стратегічного значення. Вона перетворилася з технічної служби швидкого реагування на ключову ланку медичної безпеки держави, яка виконує роль буфера між кризовою подією та розгортанням повноцінної медичної допомоги [1]. Результативність її дій впливає не лише на виживання пацієнтів, а й на довіру суспільства до здатності держави діяти швидко, скоординовано та ефективно в умовах загрози.

У цьому контексті екстрена допомога виступає індикатором функціональності всієї системи охорони здоров'я. Вона першою реагує на системні слабкості — нестачу кадрів, логістичні розриви, технічну неготовність, відсутність алгоритмів взаємодії. Ефективна ЕМД може компенсувати частину цих проблем через мобільність і професіоналізм, проте тривала експлуатація без належної управлінської підтримки призводить до виснаження системи. Відтак, її діяльність має розглядатися не як окремий функціональний блок, а як стрижень екосистеми невідкладної допомоги, що охоплює первинну, спеціалізовану, транспортну та реабілітаційну підтримку [2]. Для публічного управління це означає потребу в системному, а не фрагментарному підході до розвитку та регулювання сфери ЕМД. Замість розподілу повноважень на формальному рівні, слід впроваджувати інтегровані політики, де екстрена допомога враховується на кожному рівні прийняття рішень — від національного стратегічного планування до місцевого бюджетування, розподілу техніки, забезпечення пального, розміщення бригад та підготовки персоналу.

Крім того, в умовах гібридних загроз, характерних для України під час воєнного конфлікту, ЕМД потребує особливого управлінського статусу — як частини інфраструктури безпеки, що вимагає спільного фінансування, кризового резервування ресурсів і міжгалузевої координації. Вона має бути включена до механізмів цивільного захисту, територіальної оборони, планів евакуації населення, медичної логістики в тилу та на передовій. Отже, реформування ЕМД повинно передбачати не лише клінічну модернізацію, а й управлінське переосмислення її місця в національній безпековій доктрині.

Особливістю екстреної медичної допомоги як об'єкта публічного управління є її висока залежність від багаторівневої міжвідомчої взаємодії. ЕМД не може функціонувати ізольовано в межах лише медичної галузі, оскільки її ефективність забезпечується координованою роботою з системами цивільного захисту, Національною поліцією, Державною службою з надзвичайних ситуацій, силами територіальної оборони, а також органами місцевого самоврядування і транспортної інфраструктури. Така широка інтегрованість робить ЕМД унікальною в управлінському плані — її ефективне функціонування вимагає не лише клінічних протоколів, а й узгоджених адміністративних рішень, міжгалузевої комунікації та спільного бюджетного планування.

Джерела

1. *Барзилович А. Д.* Реформування системи охорони здоров'я в Україні: стратегічні аспекти. *Інвестиції: практика та досвід*. 2020. Вип. № 2. URL: http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=7011&i=20
2. Медико-соціальні засади публічного врядування у сфері охорони здоров'я : монографія / за заг. ред. М. М. Білинської, Н. О. Басюк, О. Д. Фірсової. Київ : НАДУ, 2018. 416 с.

А. А. ТЕЛЕНДІЙ

канд. наук з держ. упр., доцент кафедри публічного адміністрування Навчально-наукового інституту управління, економіки та бізнесу МАУП

К. О. БОГДАНОВА

здобувачка другого (магістерського) рівня освіти Навчально-наукового інституту управління, економіки та бізнесу МАУП

СУЧАСНИЙ СТАН ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УМОВАХ РЕАЛІЗАЦІЇ МЕДИЧНОЇ РЕФОРМИ

Особливої уваги в контексті реформування заслуговує процес автономізації державних і комунальних закладів охорони здоров'я, який став ключовим кроком у зміні управлінської парадигми. Автономізація передбачає переведення закладів із статусу бюджетних установ у статус комунальних некомерційних підприємств (далі — КНП), що дозволило їм отримати значно ширші повноваження в прийнятті господарських і фінансових рішень. Така трансформація дала можливість медичним закладам самостійно розпоряджатися коштами, офіційно отримувати дохід від